

מתוך הפכד והיותה של
יוצאת מרה, והיא חרב של מלאך
המות, שיוצאות ממנה טפות
מרות להרג לבני אדם. זהו
שפתוב (משלי ה) ואחריתה מרה
כלענה. והיא תלויה בפכד, וכל
החלאים והמיתות תלויות בו.
ואותו יום של ראש השנה (המשטיין)
משוטט בעולם לאסוף את כל
חובות העולם, ואז כל האיברים,
שהם ישראל, הם בצרה, שהם
איברים של המלכה, שנאמר (משלי
כ) גר ה' נשמת אדם. השכינה
הקדושה. ואז כל ישראל בצרה,
ולוקחים שופר לעורר בו אותה
תקיעה ושברים ותרועה.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, ודאי אחר
שהאיברים והעורקים של הלב,
שדומים לישראל, הם בצרה.
צריכים לעוררם בקנה, שהוא
שופר. וזה קנה של ראה. אחר
שפנפי ראה לא יכולות להשקיט
רגו המרה שמתגברת על עורקי
הלב, ועל כל העורקים של
האיברים של הגוף. אותה הרוח
שנושבת בהם עולה בקנה, שהוא
שופר, עולם הבא. שפך פרושהו,
ושט דומה לעולם הזה, שבו
אכילה ושתייה. קנה דומה לעולם
הבא, שאין בו אכילה ושתייה.
ואחר ששט אות ו' מן ושט,
ברבוי אכילה של גזל, נתארף
ונעשה שטן. ומי גרם את זה?
שנאמר (במדבר יא) שטו העם
ולקטו. השטות שלהם שנתערכו
בערב רב השוטים, שהתאוה
שלהם היא אכילה ושתייה של
גזל וחמס של (תהלים יב) שד עניים
ואנקת אביונים. באות נו"ן
כפופה, השוטים, שאוכלים וכלי
לטחן. מה כתוב בהם? (במדבר יא)

מגו פכד, ויותרת דילה, נפקת מרה, ואיהי
חרבא דמלאך המות, דנפקו מנה טפין
מרין לקטלא בני נשא. הדא הוא דכתיב,
(משלי ה) ואחריתה מרה כלענה. ואיהי תליא
בפכד, פל מרעין ומותא ביה תליין. וההוא
יומא דראש השנה (משפטיא) משטטא בעלמא,
למכנש פל חובי עלמא וכדין פל אברין דאינון
ישראל, אינון בעאקו, דאינון אברי
דמטרוניתא, (משלי כ) גר יי נשמת אדם, שכינתא
קדישא. וכדין פל ישראל בעאקו, ונטלי שופר
לאתערא ביה ההוא תקיעה ושברים ותרועה.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, ודאי כתר דאברים וערקין דלבא,
דדמין לישראל, אינון בעאקו. צריכין לאתערא
בקנה, דאיהו שופר. ודא קנה דריאה. כתר דכנפי ריאה
לא נכלין לשפכא (דף ר"ב ע"א) ורגזא דמרה דאתגברת
על ערקין דלבא, ועל פל ערקין דאברים דגופא. ההוא
רוחא דנשיב בהון, סליק בקנה, דאיהו שופר, עלמא
דאתי. דהכי אוקמוה, ושט, דומה לעלמא דין, דביה
אכילה ושתייה. קנה, דומה לעלמא דאתי, דלית ביה
אכילה ושתייה.

ולבתר דשט ו' מן ושט, ברבוי אכילה דגזל אתארף
ואתעביד שטן. ומאן גרים דא. (במדבר יא) שטו
העם ולקטו, שטותא דלהון דאתערכו בערב רב שטיין,
דתאוה דלהון אכילה ושתייה דגזל וחמס, (תהלים יב) דשוד
עניים ואנקת אביונים. בנון כפופה שטיין, דאכלין בלא
טחינה. מה כתיב בהו, (במדבר יא) הכשר עודנו בין שיניהם
טרם יפרת ואף יי חרה בעם. אתפשט ו' דשטו, איהו
דרוחיה כפוף, ואיהו נ'. ודא גרם דאתפשט שטן באכילה
ושתייה, ואתגבר על פל אברין וערקין בשם"ה לא תעשה.
הכשר עודנו בין שיניהם טרם יפרת ואף ה' חרה בעם. נתפשטא אות ו' של שטו, אותו שרוחו